

ဒဂုန်ရွှေမျှား

စုံထောက်ဦးထင်ကျော်

မနန်းစိန် သေဆုံးမှု

ယခုရေးသားဖော်ပြသော ဝတ္ထုမှာ ဦးထင်ကျော်နှင့် ကျွန်ုပ်မသိမီ၊ ဦးထင်ကျော် အလုပ်စ၍ လုပ်စက တောင်ငူမြို့တွင် သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့သော အမှုတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ။ ဦးထင်ကျော်သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို နေ့ရက်၊ နေရာဌာန၊ အမှုသည် အမည်များ နှင့်တကွ မိမိခိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းတွင် အကျဉ်းချုပ် ရေးသားထားခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်က ထိုအဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ကြားလိုသဖြင့် တောင်းပန်ရာ ဦးထင်ကျော်က ပြောပြသဖြင့် သူပြောပြသည့်အတိုင်း ယခု ရေးသားဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ ခုနစ်နှစ်ခန့်က တောင်ငူမြို့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ အမှုဖြစ်ပွားစဉ်အချိန်က အင်္ဂလိပ်မြန်မာ သတင်းစာကြီးများ တွင် အထင်အရှား ရေးသားပါရှိခဲ့သည့် ထူးဆန်းသော လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် လူများ စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။ ။

(တစ်)

ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ အလုပ်မှ ခေတ္တအနားယူပြီးလျှင် မိတ္ထီလာမြို့တွင် ကျန်းမာရေးအတွက် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် အပြန်တွင် တောင်ငူမြို့မှ မိတ်ဆွေရာဇဝတ်ဝန်ကလေး တစ်ဦး၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ လာရောက်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်တွင် လက်စမသတ်သေးသော အမှုလည်း မရှိ။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆက်လက် အနားယူရန်လည်း လိုအပ်သေးသည် ဟု ထင်မြင်သဖြင့် တောင်ငူမြို့တွင် ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ် အစိတ်ခန့်မျှ ကြာခဲ့ရ၏။ ယခု ကျွန်ုပ် ဒိုင်ယာရီတွင် ‘တောင်ငူ’ ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်လျက် ရေးမှတ်ထားသောအမှုမှာ ယင်းကဲ့သို့ တောင်ငူမြို့တွင် ကျွန်ုပ် ခေတ္တရှိနေစဉ်က ကံအားလျော်စွာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သဖြင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အမှုတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ။

မြို့ကိုရောက်၍ ဆယ်ရက်ခန့်မျှ ကြာလတ်သော် တစ်နေ့သောည၌ ၁၁ နာရီကျော်ကျော်ခန့် အချိန်လောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လည်ပတ်ပြန်လာရာမှ တည်းခိုသောအိမ်နှင့် မနီးမဝေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည် သောက်လျက်ရှိ၏။ လသာသောညတစ်ည ဖြစ်သော်လည်း ဆီးနှင်းများ ကျလျက်ရှိသဖြင့် အလင်းရောင် နည်းပါးလှ၏။ ။ တောနယ်များ တွင် ည၌ ၉ နာရီကျော်လျှင် လူခြေတိတ်ပြီဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အတော်ပင် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိတတ်လေသည်။ ။ အားလပ်သည့်အချိန်များ ၌ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ တွင် ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လာသူများအား ကြည့်ရှုအကဲခတ်ခြင်း၊ အချို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့လောက်သူများ နှင့် မိတ်ဖွဲ့ခြင်း၊ မြို့ရွာ၏ အကြောင်းကို စနည်းနာခြင်းများကို ပြုလုပ်တတ်သော ဝါသနာရှိရာ တစ်ခါတစ်ရံ ဝါသနာကပင် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ကို အတော်အတန် အထောက်အပံ့ အကူအညီပေးကြောင်း တွေ့ရဖူး၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ လမ်းကျယ်တစ်ခုကို ကျော်ပြီးနောက် အခြားလမ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခု အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းကြားထဲမှ ဝီစီမှုတ်သံ ကြားလိုက်ရပြီး လျှင် ပုလိပ်သားတစ်ယောက်သည် လမ်းမဘက်သို့ ပြေးထွက်လာသည် ကို မြင်ရ၏။

ထိုပုလိပ်သားသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရုတ်တရက် မမှတ်မိ သော်လည်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ပုလိပ်အရာရှိ ဦးလွန်းမောင်၏ အိမ်တွင် ခေတ္တတည်းခိုလျက် ရှိသော ရန်ကုန်မှ အလွတ်စုံထောက် တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ကို သိရှိသွားလေသည် ။ ဦးလွန်းမောင်သည် သူ၏ တပည့်တပန်းများ ဖြစ်သော ရာဇဝတ်အုပ်များ ၊ အချို့အင်စပိတ်တော်များ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖူးရာ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကိုလည်း အတော်အတန်သိရှိပြီး ဖြစ်ကြလေသည် ။ သို့ဖြစ်၍ လည်း ထိုပုလိပ်သားက ကျွန်ုပ်အား သိရှိနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပုလိပ်သားသည် ဝီစီမှုတ်ရင်း မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလွှားလာရာမှ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ရောက်လျှင် ခေတ္တရပ်လိုက်၍

"ဆရာ၊ ဝန်ထောက်ဦးလွန်းမောင် အိမ်မှာ တည်းနေတဲ့ ရန်ကုန်က ဦးထင်ကျော်ဆိုတာ မဟုတ်လား"

ကျွန်ုပ်။ ။ "အေး။ ဟုတ်တယ်"

"အဆင်သင့် လိုက်လေ ဆရာရယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွယ့်"

"လူသတ်မှုဆရာရေ၊ လူသတ်မှု။ လူသတ်မှု"

"ဘယ်မှာ လဲကွယ့်"

"ဒီလမ်းကြားအဆုံးနားက အိမ်မှာ ဆရာ။ အခုတင်ကပဲ သတ်သွားတယ်"

ပုလိပ်သားသည် ဝီစီကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ ဆက်လက်၍ ကျယ်လောင်စွာမှုတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား လမ်းကြားထဲသို့ ခေါ်သွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက်သို့ ဘုမသိဘမသိ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ လမ်းတွင် ပုလိပ်သားက...

"ကျွန်တော့်နာမည် ဖိုးစတဲ့ ဆရာရဲ့ ။ ဦးလွန်းမောင်က ရာဇဝတ်အုပ် ကိုအုန်းလွင်နဲ့ ဆရာ့ကို မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက ကျွန်တော် အနားမှာ ရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့။ ဒီလိုဆရာရဲ့ ။ ကျွန်တော် ဟိုဘက်လမ်းကြားမှာ ပတ္တရောင်လှည့်လာတုန်း ဦးရွှေမျိုင်းဆိုတဲ့ လူကြီးအိမ်နောက်ဖေးနားက အော်သံတစ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ကြားက ဖြတ်ပြီး ဒီဘက်လမ်းကြားကို ပြေးလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် လာနေတုန်းပဲ ‘အမယ်လေး လာကြပါဦး၊ ကျုပ်မယား သေပါပြီ’ လို့ အော်လိုက်တဲ့ အသံ ထပ်ကြားရတယ်။ အသံကတော့ ဦးရွှေမျိုင်းအသံပဲ။ ဒီလူကြီးကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း နောက်ဖေးပေါက်က လှည့်ဝင်၊ ဦးရွှေမျိုင်းနာမည်ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ပုလိပ်သားဖိုးစ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းပြောတော့ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီး သူမယား မနန်းစိန်ကို ဘယ်သူက ဓားနဲ့ ထိုးသတ်သွားမှန်း မသိဘူးလို့ ပြောတာကိုး ဆရာရဲ့ ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သက်သေ မြန်မြန်ရအောင်၊ အကူအညီလည်း မြန်မြန်ရအောင်ဆိုပြီး အိမ်အပြင်ထွက် ဝီစီမှုတ်ပြီး လမ်းကြားကလေးအတိုင်း ပြေးလာခဲ့တာ အခု ဆရာနဲ့ တွေ့တာပဲ။ ဟော ရောက် လာပြီ။ ဒီအိမ်ပဲ ဆရာ"

မူခင်းဖြစ်ပွားသည် ဆိုသော အိမ်မှာ တိုက်ခံအိမ်ကလေး တစ်လုံး ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း အိမ်ကြားတစ်ခုမှ နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်၍ သွားကြရ၏။ နောက်ဖေးဘက်တွင် နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်၍ သွား ကြရ၏။ နောက်ဖေးဘက်တွင် တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်နေသည် ကို တွေ့ရသ ဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ထိုတံခါးမှ ဝင်သွားရာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက် သောအခါ အသက် ၅၀ခန့်ရှိ ရုပ်ရည်သားနား သပ်ရပ်သော လူကြီးတစ် ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလောင်းကို ပွေ့ဖက်ကာ...

"လုပ်ရက်လေခြင်းကွယ့် စိန်စိန်ရယ်"

... စသည် ဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့ ငိုကြွေးနေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ သေဆုံးနေ သူ မိန်းမမှာ အသက် ၃၀ ထက် မကြီးသေးဘဲ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအစားကျသူ မိန်းမချောတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ဖြူစင်သော အသားအ ရေရှိပြီးလျှင် မည်းနက်သော ဆံပင်တို့ မှာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဖုံးအုပ် လုမတတ် ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငိုနေသူအား တတ်နိုင်သမျှ အားပေးစ ကား ပြောကြားပြီးလျှင် အလောင်းက ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရှုလေရာ အဝ မှာ ဗြက်တစ်လက်မခန့် ရှိပြီးလျှင် ရင်ညွန့်မှ သည် ကျောဘက်သို့ ထုတ် ချင်းခတ်ပေါက်လျက် ရှိနေသည် ကို တွေ့ရ၏။

ဒဏ်ရာအဝ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တိရိစ္ဆာ ပြတ်နေသဖြင့် အသွား နှစ်ဖက်ရှိသည့် ချွန်ထက်သော လက်နက်တစ်ခုဖြင့် ရှေ့မှ တအားထိုးစို က်လိုက်ဟန် လက္ခဏာရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း လမ်းထိပ်မှ လည်းကောင်း၊ လမ်းကြား မှ လည်းကောင်း လူသံများကို ကြားရလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း မောင်ဖိုးစ အား အိမ်ရှေ့နှင့် နောက်ဖေးအခန်းထဲမှ အပြင်ဘက်သို့ ခေတ္တခေါ်သွား ပြီးလျှင် အမှုဖြစ်ပွားပုံ အကျိုးအကြောင်းကို အနည်းငယ် စုံစမ်းမေးမြန်း

လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "ဒီလူကြီးနာမည် ဘယ်သူကွယ့်"

စ။ ။ "ရွှေဗိုင်းတဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော်နဲ့ သိတာ တစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိပါပြီ။ လူသူတော်ကောင်းကြီးပါ ဆရာ။ နို့ပေမယ့် အရက်ကလေး ဘာလေးတော့ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တတ်တယ်ခင်ဗျ"

"မင်းနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိသလဲ"

"သူက ငွေတိုးကလေး ဘာကလေးဆိုသလို ပေးတတ်လေတော့ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်မှာ အင်မတန် အကျပ်အတည်းတွေ့နေ၊ လခလည်း မထုတ်သေးတာနဲ့ သူ့ဆီကို လာပြီး ငွေ ၃၀ လောက် လှည့်ရတာကိုး ခင်ဗျာ။ အင်မတန် သဘောကောင်းရှာပါတယ်ခင်ဗျာ။ နို့ပေမယ့် သူ့မိန်းမကတော့ သူ့ကို တော်တော်နိုင်ပုံရပါတယ်"

"ဪ... ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး"

"ဦးရွှေဗိုင်းက မုဆိုးဖိုကြီးဆိုပဲ ဆရာရဲ့ ။ သူ့မယားကြီးလက်ထပ်ကလယ်တို့ ၊ ချောင်းမြောင်းတို့ နဲ့ တကွ ပစ္စည်းအတော်အတန် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒီသူငယ်မက ရန်ကုန်သူဆို ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ မယားကြီး သေသွားတော့ အခုသေသွားတဲ့ မနန်းစိန်ဆိုတာနဲ့ အကြောင်းပါပြီး ဒီအိမ်ဟောင်းကိုပြင်ပြီး အောက်က တိုက်ခံဆောက်နေကြတာပါပဲ။ အလုပ်ကတော့ စပါးတွေ ကြိတ်စက်ငှားပြီး ရန်ကုန်ကို ဆန်ပို့တယ် ဆရာရဲ့ ။ သူ့အလုပ်တိုက်နဲ့ ဂိုဒေါင်က ဘူတာရုံနားမှာ ရှိတယ်။ ဆရာသိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကောင်မကလေးက ချောလည်း ချောပြန်၊ အသက်လည်း ငယ်ပြန်၊ ရန်ကုန်သူလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ပိုက်ဆံငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံပြန်ဆိုတော့ အဘိုးကြီးအပေါ်မှာ နွဲ့ချင်တိုင်းနွဲ့ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ကိုင်း.. ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ဒါပါပဲဆရာ"

မကြာမီ အိမ်ပါးနီးချင်းများ နှင့် အရပ်သားများ ပါ ရောက်ရှိလာရာ မရှေးမနှောင်းပင် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုအုံးလွင်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ် လက်ကို ကိုင်ကာ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေး တက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင် ကိုအုံးလွင်သည် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး နောက် အလောင်းဆီသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုလေရာ ပုလိပ်သား မောင် ဖိုးစက သူ သိရှိသမျှ အချက်အလက်များကို ပြန်ပြောပြလျက် ရှိလေ၏။ မောင်ဖိုးစကပြောသော အကြောင်းအရာများမှာ ကျွန်ုပ်အား မောင်ဖိုးစက မူလပြောသည့် အချက်အလက်များ ပင် ဖြစ်လေသည် ။ ထို့နောက် ကို အုံးလွင်သည် သေသူ၏ ယောက်ျား ဦးရွှေဗျိုင်းအား စစ်ဆေးလေရာ ဦး ရွှေဗျိုင်း၏ အစစ်ခံချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

"ကျွန်တော်သည် ညနေ ၆ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဂိုဒေါင်ကို ပိတ်၍ အိမ် သို့ပြန်လာရာ လမ်း၌ ပွဲစားကိုဖိုးစိန်၊ ပန်းထိမ်ဆရာကိုလူဝ ဆိုသူတို့ နှင့်တွေ့၍ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ သွားပြီးနောက် အရက်အနည်းငယ် သောက်ကြပါသည် ။ နောက် ၉ နာရီအချိန်ခန့်လောက်တွင် ပွဲစား မောင် ညွန့်ဟန် ဆိုသူတစ်ဦး ရောက်လာ၍ ကိုးမီးဖဲဝိုင်းများ စတင်၍ ကစား ကြပါသည် ။

၁၀ နာရီလောက်တိုင်အောင် ဖဲကစားလျက် ရှိကြရာ မောင်ဖိုးစိန်နှင့် ပန်းထိမ်ဆရာတို့ မှာ များစွာ စိတ်မပါကြဘဲ အရက်ကိုသာ ဆက်လက် ၍ သောက်လျက်ရှိကြရာ ဟိုတယ်တွင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိကြပါသည် ။ ကျွန်တော်နှင့် မောင်ညွန့်ဟန် နှစ်ယောက်သာ ဖဲကို သဲသဲမဲမဲကစား လျက် ရှိကြရာ ပွဲစားမောင်ညွန့်ဟန်သည် လွန်စွာ ရှုံးလျက် ရှိသည် နှင့် နောက်ဆုံး၌ ကျောက်စီထားသည့် ငွေစီးကရက်ဘူးတစ်ဘူးကို ငွေနှစ် ရာကျပ်နှင့် ကျွန်တော့်ထံ ပေါင်နှံပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ကစားပြန်ရာ

ကျွန်တော်ပင် ဆက်လက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အရက်အနည်းငယ်ကို ထပ်မံသောက်ပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှ ဆက်လက် ကစားပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်၏ အိပ်ခန်းသော့ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ရှာမတွေ့သည် နှင့် ကျွန်တော့်မိန်းမ မစိန်စိန်ကို နှိုးရပါသည်။ ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲ၌ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့ရာ မည်မျှလောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ မစိန်စိန်၏ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရသဖြင့် စိန်စိန်အိပ်သောအခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးသွားမိပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားမှာ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ အိပ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်က ခေါင်းရင်းခန်းတွင် အိပ်၍ စိန်စိန်က ခြေရင်းခန်းတွင် အိပ်ပါသည်။ ။

ဓာတ်မီး များ မှာ ငြိမ်းထားသဖြင့် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် စိန်စိန်အလောင်းကို ခြေဖြင့် တိုက်မိပါသည်။ ။ ထိုအခါကျမှ ဓာတ်မီးခလုတ်ကို သတိရ၍ သွားရောက်ဖွင့်လိုက်ရာ၊ စိန်စိန်ခမျာ ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ကျပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ ။ အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ သွေးများ စိုရွှဲနေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ဘတ်ကို လှန်လှောကြည့်ရှုရာ ရင်ဝတွင် နောက်ကျောသို့ ဖောက်ထွက်သွားသော ဒဏ်ရာကြီးကို တွေ့ရပါသည်။ ။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း အလောင်းကိုပိုက်လျက် ဟစ်အော်ရာ ပုလိပ်သား မောင်ဖိုးစ ရောက်ရှိလာပါသည်။ "

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုအုန်းလွင်သည် ကျွန်ုပ်တည်းခိုသော ဝန်ထောက်ဦးလွန်းမောင်အိမ်သို့ ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်နေရာသို့ ဦးလွန်းမောင်က ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း ဝင်သောက်ကာ ယမန်နေ့ညဉ့်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှုအကြောင်းကို ဝိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဦးလွန်းမောင်က ဦးအုန်းလွင်အား...

"ဘယ်နှယ့်လဲဟေ့ အုန်းလွင်။ ညက ကိစ္စ ဘယ်နှယ့်လဲ"

"အမှုကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပါပဲ အစ်ကို"

"အခန်းကို ဒီက လာမကြည့်မချင်း ခြေရာလက်ရာ မပျက်အောင် ထားဖို့ စီစဉ်ခဲ့ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့။ စီစဉ်ခဲ့ပါတယ် အစ်ကို"

"မင့်စိတ်ထဲမှာ ကော ဘယ်လိုထင်သလဲ"

ထိုအခါ ကိုအုန်းလွင်က ထိုအမှုတွင် ဦးရွှေမျိုင်းအပေါ် များစွာ မသင်္ကာကြောင်း၊ ဦးရွှေမျိုင်းမှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သော လင်ယောက်ျားတို့ ထုံးစံအတိုင်း မိမိ၏ ဇနီးချော စိန်စိန်အား မည်သည့်အခါမှ ယုံကြည်စိတ်ချရခြင်းမရှိကြောင်း၊ စိန်စိန်ကလည်း ယောက်ျားလစ်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိနှင့်ရွယ်တူတန်းတူ ယောက်ျားကလေးများအား မျက်နှာသာပေး အရောတဝင် နေထိုင်တတ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလလောက်ကပင် ရုပ်ရည် သနားကမားရှိသူ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကာ လင်မယား အကြီးအကျယ် စကားများ ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ဦးရွှေမျိုင်းသည် ဇ

နီးဖြစ်သူအား ကိစ္စတုံး လုပ်လိုက်ဟန်တူကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင်..

"ဪ သိသလောက် ဟောဒီကဆရာကလည်း ဒီအမှုမှာ သက်သေပါနေတယ် အစ်ကို။ ကျွန်တော့်အရင် ဟောဒီက စုံထောက်ကြီးက ပုလိပ် ဖိုးစနဲ့ အတူ ဦးရွှေမျိုင်းအိမ်ကို ရောက်သွားတယ်အစ်ကိုရဲ့ "

လွန်း။ ။ ဒီလို သက်သေပါနေမယ့် အတူတူဖြင့် အမှုမှန်ကန်ရာ ရောက်အောင် ဦးထင်ကျော်လည်း လိုက်ပြီး စုံစမ်းပေးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ဒီမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ အခိုက် အမှုတစ်ခု လိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်လည်း ရရော"

ကျွန်ုပ်။ ။ "ကျုပ် နာမည်မလိုချင်ပါဘူး ဦးလွန်းမောင်။ ပြီးတော့ ဒီက မောင်အုန်းလွင်လိုက်နေတဲ့ အမှု မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ ဦးထင်ကျော်။ ကျုပ်ပြောတာက မောင်အုန်းလွင်တို့ ကို ကူညီဖို့ ပြောတာပါ။ တလွဲ မထင်ပါနဲ့ "

"ဒီလိုဆိုရင် ကူညီပါဗျာ။ ကျုပ် အမှုတစ်ခုကို လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး လိုက်ရချင် လိုက်ရပါစေ။ ခင်ဗျားတို့ ကိုလည်း ကူညီချင်ပါတယ်"

လွန်း။ ။ "ဒီလိုဆိုရင် ကျေးဇူးပေါ့ဗျာ"

လွင်။ ။ "ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ဒီလိုဆိုရင် ဆရာ့ဆီက ကျွန်တော်တို့ အများကြီး ပညာရတာပေါ့"

ဦးလွန်းမောင်၏ စကားများကို ထောက်ထားသဖြင့် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ပြောသော်လည်း ရာဇဝတ်အုပ် မောင်အုန်းလွင်မှာ စိတ်ထဲမှာ များစွာပါပုံ မပေါ်လှချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဝန်ထောက် ဦးလွန်းမောင်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုအုန်း

လွင်တို့ ထံမှ သဘောတူညီချက် ရရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ရှိနေလေသည်။ ။ သို့နှင့် အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ကိုအုန်းလွင်နှင့်အတူ ချက်ချင်းပင် ဦးရွှေမျိုင်းအိမ်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ လမ်း၌ လည်း ကိုအုန်းလွင်အား ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေမျိုင်းကို မေးမြန်းသည့်အခါများ တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုရန် မှာ ထားသေး၏။

ဦးရွှေမျိုင်းအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ခြံဝတွင် စောင့်နေသော မောင်ဖိုးစနှင့် တွေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရာ မနန်းစိန်၏ အလောင်းကို ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည် မှ တစ်ပါး အခြားအရာဝတ္ထုများ သည် ကိုအုန်းလွင် အမိန့်ပေးထားခဲ့သည့် အတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘဲ ရှိနေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ ဦးရွှေမျိုင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ အား ခရီးဦးကြိုပြုပြီးလျှင် နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်များ ပေါ်တွင် ထိုင်ကြရလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "ဪ.. ဒါထက် အိမ်ကို ဦးရွှေမျိုင်း ပြန်ရောက်တော့ ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပြီထင်သလဲ"

"ဆယ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်ခင်ဗျာ"

"အိမ်ရောက်တော့ အခန်းသော့ ရှာမတွေ့ဘူး။ ဟုတ်စ"

"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"သော့ကို ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ထားသလဲ"

"ကျွန်တော့် မီးခိုးရောင်သက္ကလပ် နာရီအိတ်ထဲမှာ ထားပါတယ် ခင်ဗျာ"

"မနေ့ညက ဟိုတယ်မှာ အသောက်အစားကလေးကတော့ နည်းနည်းလွန်သွားတယ် မှတ်တယ်"

မျက်နှာကို အောက်ချလျက်...

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ကိုးမီးဝိုင်းပြီးတဲ့ နောက် ၁၅ မိနစ်လောက် မူးနေသေးတယ် မဟုတ်လား"

"မှန်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် အရက်မူးနေတုန်းဆို တစ်ယောက်ယောက်ကများ သော့ကို နှိုက်ယူထားလိုက်မယ်ဆိုရင် သိမယ် မဟုတ်ဘူး နော်"

"ဪ ဟုတ်ပါတယ်။ နှိုက်ပြီး ယူမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဘယ်နည်းနဲ့ မှ သိမယ် မဟုတ်ဘူး "

ကျွန်ုပ်လည်း နေရာမှ ထပြီးလျှင် အခန်းများ ၏ အခြေအနေကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ကိုအုန်းလွင်နှင့် မောင်ဖိုးစတို့ လည်း ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်ပါလာကြလေ၏။ ဦးရွှေမျိုင်း၏ အိမ်မှာ အိပ်ခန်းကြီးနှစ်ခန်းရှိ၍ ခေါင်းရင်းဘက် အိမ်ဦးခန်းမှာ ဦးရွှေမျိုင်းအိပ်ခန်း ဖြစ်၏။ ခြေရင်းအိပ်ခန်းမှာ သေသူ မနန်းစိန်၏ အခန်း ဖြစ်လေသည် ။ သို့သော် မနန်းစိန် သေဆုံးစဉ်က ဦးရွှေမျိုင်းအခန်းတွင် သေဆုံးခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

"မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဗိုလ်ဆန်တယ်ပြောရင်လည်း ခံရမှ ပဲ။ ကျွန်တော်က လင်နဲ့ မယားပေမယ့် တစ်ခန်းတည်း မအိပ်တတ်ဘူး ခင်ဗျာ။ အနောက်နိုင်ငံသားများ လို ခုတင် တခြားစီအိပ်ရမှ အိပ်တတ်တယ်။ ဒီတော့ သတ်တဲ့ လူဟာ ဓာတ်သိဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို

သတ်တာပဲလို့ ထင်တာပဲ"

"ကိုင်းလေ။ ဒီဟာ ထားပါဦး။ ခင်ဗျားအခန်းကို ခင်ဗျားမိန်းမက ဘာပြုလို့ ရောက်နေရတာလဲ"

"ဪ.. ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ ချင်း အခန်းပြောင်းအိပ်တာ သုံး လေးရက် ရှိသွားပြီခင်ဗျာ။ ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ။ သူအိပ်တဲ့ အခန်းက လမ်းဘက်ကိုနီးလေတော့ ညကျမှ ဖြင့် ဆယ်နာရီ ဆယ့်တစ်နာရီအထိ မော်တော်ကားသံတွေ၊ မြင်းရထားသံတွေ အင်မတန်ဆူတယ်ခင်ဗျ။ ဒီတော့ တစ်နေ့က နန်းစိန်က သူ အင်မတန် ခေါင်းကိုက်လွန်းလို့ ပါတဲ့ ။ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် အခန်းချင်းပြောင်းပြီး အိပ်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောတော့ သူပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ခဏအိပ်ရာချင်းလဲ အိပ်မိပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကံဆိုးချင်တော့ ဒီလိုအခန်းချင်း ပြောင်းပြီး အိပ်တဲ့ အခါမှ ပဲ သတ်တဲ့ လူက လာသတ်တော့ ခမျာမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ဓားစာဝင်ပြီး ခံရတာပါပဲ။ သူသေမယ့်အစား ကျွန်တော် သေသွားရင်ဖြင့် အခုလို ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်စရာ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ"

မနန်းစိန် သေနေသောအခန်းမှာ ဦးရွှေမျိုင်းပြောသည့်အတိုင်း ယောက်ျားခန်း ဖြစ်ဟန်တူ၍ ယောက်ျားအဝတ်အစားများ ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။

ထို့နောက် ကျန်ုပ်သည် မနန်းစိန်၏ မူလအခန်းဖြစ်သည် ဆိုသော ဦးရွှေမျိုင်းအိပ်သည့် ခြေရင်းခန်းကို ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုပြန်ရာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် မှန်တင်ခုံနှင့် သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်၊ အလှဆီ၊ ပေါင်ဒါဗူးမှ စ၍ မိန်းမအသုံးအဆောင်များကို တွေ့ရလေသည် ။ ဦးရွှေမျိုင်းသည် လိမ်လည်ပြောဟန် မတူချေ။

ကျန်ုပ်တို့ သည် အခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြ၍ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်

လတ်သော် အခန်း၏ လက်ဝဲနံဘေးရှိ အိမ်နံရံတွင် တိုင်ကပ်နာရီကြီးတစ်လုံး ရှိ၍ ၎င်း၏ အောက်၌ သမင်ချိုတစ်ခုလည်း ရှိရာ သမင်ချိုပေါ်တွင် ဦးရွှေမျိုင်း၏ အင်္ကျီနှင့်တူသော မီးခိုးရောင်သဏ္ဌာလပ် အင်္ကျီသည်လည်း ချိတ်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ "ညက ဝတ်လာတယ်ဆိုတဲ့ အင်္ကျီက ဒီအင်္ကျီပဲ မှတ်တယ်"

မျိုင်း။ ။ "ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"အိမ်မှာ ဘာများ ပျောက်သေးသလဲလို့ ကြည့်ရှုပြီးပြီလား"

"ပြီးပါပြီခင်ဗျာ။ ဘာမှ အပျောက်အရှ မတွေ့ရပါဘူး"

"အပြင်ဘက်အခန်းမှာ ကောဗျာ"

"အပြင်ဘက်အခန်းမှာ တော့ ယူစရာလည်း မရှိတာနဲ့ မစစ်ဆေးမိဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီအင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါပဲ မှတ်မှတ်ရရ ထားတယ်"

"ခင်ဗျားအင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ကော ရှာပြီးပြီလား"

ထိုအခါ ဦးရွှေမျိုင်းသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲက သားရေအိတ်ငယ် တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် သားရေအိတ်ကိုဖွင့်၍ ..

"ငွေလည်း မပျောက်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဟောဒီမှာ တစ်ရာတန်က သုံးချပ်၊ တစ်ဆယ်တန်က လေးချပ်၊ ဒင်္ဂါး နှစ်ပြား၊ မူးစေ့က နှစ်ကျပ် သုံးကျပ်၊ ဖိုးလောက် ရှိလိမ့်မယ်။ မပျောက်ပါဘူး"

"သော့ထည့်ပြီး ထားတယ်ဆိုတာ ဒီအိတ် မဟုတ်လား၊ သေသေချာချာလည်း ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ"

ထိုအခါ ဦးရွှေမျိုင်းသည် အပေါ်နာရီအိတ်ကလေးတွင် နှစ်ထပ်ရှိသ

ည့်အနက် ဒုတိယအထပ်ကို နှိုက်၍ ကြည့်ရာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ရ
ဟန်ဖြင့်..

"အလို၊ ဟောဒီမှာ သော့တွဲဆရာရေ။ ကျွန်တော် ညက ပျောက်နေ
တဲ့ သော့တွဲဟာ ဒါပဲ"

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပြန်ရောက်နေတာလဲ ဦးရွှေမျိုင်းရဲ့ "

"ဒီဟာတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန်ရောက်နေတယ်
ဆိုတာ မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျာ"

ထို့နောက် ဦးရွှေမျိုင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေသည့်ဟန်ဖြင့် အတွင်း
မိုးကာအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီးလျှင် စမ်းသပ်ရှာဖွေပြီးနောက်

"အလို၊ ငွေစီးကရက်ဘူးကလေးလည်း မတွေ့တော့ပါလား" ဟု အ
လန့်တကြား ဟစ်အော် လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "ဘယ်က ငွေစီးကရက်ဘူးလဲ"

ဦးရွှေမျိုင်းသည် ကျွန်ုပ်မေးလိုက်သည် ကို ပထမ မကြားဟန်ပြုသ
ကဲ့သို့ ရှိနေပြီးနောက် မပြောချင်ပြောချင်နှင့်..

"ဒါက ဟိုတယ်မှာ ညက ကျွန်တော့်ဆီ ခဏထားတဲ့ ပစ္စည်းပါပဲ
ခင်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်က ခပ်ရွှင်ရွှင်ဖြင့်

"ခဏထားတယ်ဆိုတာက ပေါင်တာကို ပြောတာ မဟုတ်လား ဦးရွှေ
မျိုင်းရဲ့ "

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ လည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ မ
ပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ညက သော့ပျောက်လို့ ရှာတာ ဘယ်မှာ မှ မတွေ့

ဘူး။ အခုတော့ နာရီအိတ်ထဲကပဲ ပြန်တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ စီးက ရက်ဘူးလေးကို သော့ရှာတုန်းက အိတ်ထဲမှာ စမ်းကြည့်သေးတယ်။ ဟော အခု မရှိတော့ဘူး။"

"ဒါဖြင့် ညက ပျောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သော့တွဲဟာ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ပြန်ရောက်ပြီး ညက အိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ စီးကရက်ဘူးက အခုပျောက် နေတယ် ဆိုပါတော့"

"ဒီအတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ"

"အင်း။ ဦးရွှေဗျိုင်းလည်း အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်နေတော့ တာပဲ။ ဟုတ်ပေမှာ ပေါ့လေ။ ပရိဒေဝမီးဆိုတာ တားဆီးလို့ မရနိုင် အောင် ပူပန်ကြတာကလား။ ကဲ တော်လောက်ပါပြီခင်ဗျာ။ ဒီက မိတ်ဆွေကိုအုန်းလွှဲက ဆက်ပြီး မေးချင်မေးပါလိမ့်ဦးမယ်။ ကျွန်တော် က ပုလိပ် မဟုတ်ပါဘူး။ အရပ်သားပါ။ တောင်ငူကို အလည်အပတ်လာ ရင်း ကိုအုန်းလွှဲစစ်နေတဲ့ အမှုကို ဝင်ပြီး ကူညီတာပါ"

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ယခုအချိန်၌ ဤမျှလောက် မေးမြန်းစုံစမ်းရလျှင် တော်လောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုအုန်းလွှဲအား ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ကိုအုန်းလွှဲမှာ မူ ဦးရွှေဗျိုင်းအား ဆက်လက်မေးမြန်းရင်း မောင်ဖိုးစနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်တွင် ပုလိပ်သားမောင်ဖိုး စသည် အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ၍ ဦးရွှေဗျိုင်းအား ကိုအုန်းလွှဲက ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီ

ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "နောက်ထပ် ဘာများ ထူးထူးခြားခြား သက်သေခံရလို့ လဲကွယ့်"

စ။ ။ "ဒီလို ဆရာရဲ့ ။ ဆရာ ပြန်သွားပြီးတဲ့ နောက် ခြေရင်းဘက်က သူအိပ်တယ်ဆိုတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်ရှာတော့ ခုတင်အောက်က အဝတ် ဟောင်းတွေထည့်တဲ့ ဖာတစ်လုံးထဲမှာ ရင်ဘတ် သွေးစွန်းနေတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ထွေးလုံးထားတာ တွေ့ရတယ်"

"ဒါ သူက ဘယ်လို ပြောသလဲ"

"သူကတော့ မနန်းစိန်ကို ပွေ့ထားတုန်းက မနန်းစိန်ရဲ့ ဒဏ်ရာက သွေးပါလို့ ပြောတယ်။ ဖြောင့်ကွယ်တာပေါ့ ဆရာ"

"အင်း။ ပြီးတော့ကော"

"ပြီးတော့ နောက်ဖေးခန်းအထွက် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ သွေးစွန်းနေ တဲ့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းလည်း တွေ့ရတယ်"

"ဒါကိုကော သူက ဘာပြောသလဲ"

"ဒါကိုလည်း သူက ဒရယ်တစ်ကောင်ကို ဖျက်ကြတုန်းက သွေးပါတဲ့
"

"ဓားက ဘယ်လောက်ရှည်သလဲ"

"ခုနစ်လက်မ ရှစ်လက်မလောက် ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်ဆရာ"

"ဒါပဲလား"

"ဒါပါပဲ ဆရာ"

"ဪ ဒါထက် မောင်ဖိုးစကို မေးရဦးမယ်။ ဟိုညက ဦးရွှေဗိုင်းအိမ်

ဆီက အော်သံကြားလို့ လမ်းကြားထဲ ဝင်သွားတော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူးလား"

"မတွေ့ဘူး ဆရာ"

"ဦးရွှေဗိုင်း အိမ်ကထွက်ပြီး လမ်းမဘက်ပြေးလာတော့ကောကွယ်"

တခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်

"နေပါဦး။ မိန်းမအိုကြီး တစ်ယောက်လိုလို ဘာလိုလို လုံချည်အနီ အပေါ်အနက်ခြုံပြီး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ လက်က တောင်ဝှေးဖြူဖြူ ကလေး ထောက်ပြီး ဟိုဘက်အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်သွားတယ်"

"ဘယ်ဘက် အိမ်ကြီးထဲလဲကွယ့်"

"ဦးရွှေဗိုင်းအိမ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး ရှိပါပဲ ကောဆရာ။ အဲဒီ အိမ်ကြီးပဲပေါ့"

"အင်း။ ငါတော့ ဟိုညက ဒီအိမ်ကြီးကို သတိမထားမိဘူး။ မင်းပြောမှ ပဲ သိရတယ်။ အင်း ပြောပါဦး"

"အဲဒီအိမ်ကြီးထဲ ရိပ်ခနဲဝင်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်လို့ ထင်မိတာပဲ"

"လက်ကကိုင်တာက ခပ်ဖြူဖြူ ဟုတ်စ"

"ဟုတ်ကဲ့။ ခပ်ဖြူဖြူ ဆရာ။ တောင်ဝှေးလား တုတ်လားတော့ မပြောတတ်ဘူး"

"ဦးရွှေဗိုင်းကို ဘယ်တုန်းက ဖမ်းလိုက်သလဲ"

"ဆရာပြန်သွားပြီးနောက် တယ်မကြာပါဘူး။ နောက်ဖေးဆောင်က စားမြောင်တွေတော့ မသင်္ကာဘူးဆိုပြီး ဌာနကို ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဌာ

နရောက်တော့ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်တာပါပဲ ဆရာ"

"အေးလေ။ ဖမ်းတာတော့ ဖမ်းတာပေါ့။ မသင်္ကာရင် ဖမ်းတမ်းပဲ၊ ဒါက သူ့အလုပ်ကိုးကွယ်။ ငါ ညနေကျရင် ဌာနသွားပြီး ဦးရွှေမျိုင်းနဲ့ တွေ့ပါဦးမယ်။ ဦးရွှေမျိုင်းကို နည်းနည်းပါးပါး မေးစရာ ကျန်သေးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"ဒါထက် ညက ဦးရွှေမျိုင်း အစစ်ခံချက်မှာ ပါတဲ့ ပွဲစား ကိုဖိုးစိန်နဲ့ ပန်းထိမ်ဆရာ ဦးလူဝတို့ ရဲ့ လိပ်စာကို သိသလား"

"သိပါတယ်ဆရာ"

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က အိတ်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ပေးရာ မောင်ဖိုးစလည်း ထိုလူနှစ်ယောက်တို့ ၏ လိပ်စာများ ရေးပေးလေသည်။ ။

မောင်ဖိုးစ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း တရေးတမောအိပ်၍ အိပ်ရာမှ ထပြီးနောက် ပန်းထိမ်ဆရာဦးလူဝအိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ ။

ဦးလူဝမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ရှိ၍ အပြောအဆို အနေအထိုင်မှ စ၍ အလွန်ရိုးသားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤအမှုကို ဘယ်အတွက် လိုက်လံ စုံစမ်းရသည့်အကြောင်း ရေလည်အောင် စကားပလ္လင်ခံ၍ မေးမြန်းလေရာ ဦးလူဝသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ် မေးမြန်းသည် ကို ပြောပြတော့၏။ သူနှင့်တကွ ပွဲစားကိုဖိုးစိန်ဆိုသူပါ ဦးရွှေမျိုင်းနှင့် အရပ်ချင်းဝေးသဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိလှဘဲ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မြင်ဖူးကြားဖူးရုံမျှသာ ရှိကြောင်း၊ မောင်ညွန့်ဟန်ဆိုသူမှာ မူ မိမိတို့ သိရသလောက် လူ

လည်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် ဖဲကစား ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

၎င်းထံမှ သိရှိရသလောက်မှာ ဦးရွှေဖျိုင်းသည် ထိုည၌ အရက်များ အလွန်မူးလျက် စပါးပွဲစား မောင်ညွန့်ဟန်ဆိုသူနှင့် သဲသဲမဲမဲ ကစားလျက်ရှိကြရာ မိမိတို့ နှစ်ယောက်မှာ မူ ည၌ ကိုးနာရီခွဲလောက်တွင် လက်ကိုင်ပြုတ်သဖြင့် ထွက်ခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုအခါ ဟိုတယ်ဆိုင်ရှင် တရုတ်က ဝင်ရောက်ကစားပြန်ရာ တရုတ်နှင့် မောင်ညွန့်ဟန်တို့ ပင် ရှုံးလျက်ရှိကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် အရက်မူးလျက် ရှိသည် ဆိုသော်လည်း လူမှန်းမသိလောက်အောင် မမူးကြောင်း၊ နောက်ဆုံး၌ မောင်ညွန့်ဟန်တွင် ပါလာသောငွေများ ကုန်သွားသဖြင့် မောင်ညွန့်ဟန်က အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီးလျှင် အဖိုးငွေကျပ်နှစ်ရာ ထား၍ ဦးရွှေဖျိုင်းထံ ပေါင်နှံကြောင်း၊ ထိုစီးကရက်ဘူးမှာ အလွန်လှပသော ငွေစီးကရက်ဘူးတစ်ခုဖြစ်၍ အချို့နေရာတွင် ကျောက်များ စီထားသည် ကို မြင်ရကြောင်းပြောပြသဖြင့် သိရလေသည် ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဦးရွှေဖျိုင်းအား ချုပ်နှောင်ထားရာ ဌာနသို့ သွားရောက်လေ၏။

ဌာနသို့ ရောက်၍ ဌာနအုပ်ထံမှ တရားခံနှင့်တွေ့ဆုံခွင့် ရသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အချုပ်ခန်းသို့ သွားရောက်ကာ ဦးရွှေဖျိုင်းနှင့် တွေ့ဆုံလေသည် ။

ဦးရွှေဖျိုင်းသည် အလွန် စိတ်ညစ်ညူးသည့်ဟန်ဖြင့် မိမိဦးခေါင်းကို လက်သီးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ထိုးနှက်လျက်...

"ကျွန်တော့်ထက် ကံဆိုးတဲ့ လူတော့ ဒီလောကမှာ မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ။ မယားလည်း ဆုံးရသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ မသင်္ကာဘူးဆိုပြီး အဖမ်းလည်း ခံရသေးတယ်။ မဟုတ်တာခင်ဗျာ။ ကိုယ့်အသက်

လောက် ချစ်နေတဲ့ မယား သူများ စေ့စေ့ကြည့်တာတောင် မခံနိုင်တဲ့ မိန်းမကို ကျွန်တော် သတ်ပါ့မလားဗျာ။ စဉ်းစားလည်း ကြည့်ကြပါဦး။"

ကျွန်ုပ်။ ။ "သက်သေခံ ထင်ထင်ရှားရှား မရခင်တော့ သည်းခံဦးပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီအမှုမှာ ကြိုးစားပြီး ထောက်လှမ်း စုံစမ်းနေ ပါတယ်"

ဗျိုင်း။ ။ "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကိုအုန်းလွင်တို့ လူစုက ကျွန် တော့်အပေါ် သင်္ကာမကင်း ရှိခဲ့ပေမယ့် စုံထောက်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်တယ်ဆိုတာ အတော်အတန်တော့ ရိပ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့် ဓားမြှောင်မှာ သွေးစတွေ့တယ် ဆိုတာလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် သုံးရက် လောက်က ကျွန်းကုန်းဘက်ကို တောလည်သွားတာ ဒရယ်တစ်ကောင် ကို ဖျက်တဲ့ အခါ ဒီဓားနဲ့ ဖျက်လို့ ပေနေတဲ့ သွေးပါ။ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျိုးနင်းခိုက်ဆိုသလို ဖြစ်ပျက်ပုံက အဆင်သင့်နေတော့ ထင်မယ်ဆိုရင် ထင်စရာပဲခင်ဗျာ"

"သွေးအတွက်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နောင်အခါ ဓာတုဗေဒက သ က်သေခံလိမ့်မပေါ့။ လူသွေးနဲ့ တိရစ္ဆာန်သွေးဟာ အကွဲကြီးပဲ"

"မှန်ပါပေတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် လိမ်မပြောဝံ့ပါဘူး"

"ကဲ.. ဒီတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ယုံကြည်အားထားလို့ ရှိရင် ကျွန်တော်မေးတာကို မှန်မှန်ပြောပေတော့"

"ပြောပါ့မယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောဖို့ အသင့်ပါပဲ"

"အဲဒီညက ဖဲဝိုင်းမှာ ဦးရွှေဗျိုင်းအပေါင်ခံတဲ့ စီးကရက်ဘူးကလေး အကြောင်း ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး သိချင်ပါတယ်။ အပေါင်ခံပြီး ဒီ စီးကရက်ဘူးကလေးကို ဘယ်မှာ ထားလိုက်သလဲ"

"ကျွန်တော့်အပေါ် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"နေရာ မမှားဘူးနော်"

"မမှားပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ထည့်ပါတယ်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီး အင်္ကျီကို သမင်ချို့မှာ ချိတ်ထားတုန်းကတောင် ကျွန်တော် စစ်ပြီးကြည့်တော့ ရှိပါသေးတယ်"

"စီးကရက်ဘူးက အတော် အဖိုးတန်တယ် ထင်တယ်"

"မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီအကောင်ကို နှစ်ရာကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်တာပါ။ ပီအေက လုပ်တဲ့ လက်ရာခင်ဗျ။ ရွှေရည်ပွတ်ထားတဲ့ ပန်းခက်ပေါ်မှာ အိပ်ချ်ဆိုတဲ့ သူ့နာမည် အတိုကောက်ကလေးကို စိန်အလုံး သေးသေးကလေးတွေနဲ့ စီထားတယ်။ တန်ဖိုး ငါးရာလောက် ရှိပါလိမ့်မယ်"

"ဒါဖြင့် စီးကရက်ဘူးကလေး ပျောက်သွားတာ ဆန်းတာပေါ့"

"မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ စီးကရက်ဘူး ပျောက်သွားတာလည်း ဆန်းတာပဲ။ ပြီးတော့ သော့တွဲကို ပြန်တွေ့ရတာလည်း ဆန်းတာပဲခင်ဗျ"

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ဦးရွှေမျိုင်းအား တတ်နိုင်သမျှ အားပေးစကား ပြောခဲ့ပြီးလျှင် ဌာနအုပ်စားပွဲသို့ သွားရောက်ကာ အမှုတွဲကိုဖတ်လျက် ရှိလေ၏။ ဦးရွှေမျိုင်းထံမှ သိမ်းထားသော ဓားမြှောင်ကိုလည်း ဌာနအုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ကြည့်ရှုလေရ ဓားမြှောင်မှာ သေနတ်လိုင်စင်ရသူများ ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသော ဟန်းတင်းနိုက် (Hunting Knife) ခေါ် အမဲလိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသော ဓားမြှောင်ဖြစ်သည် ကို တွေ့ရ၏။ ဓားသွားမှာ ခြောက်လက်မ တစ်မတ်ရှိ၍ ဗြဲကနစ်လက်မခန့်ရှိပြီး ဓားသွား၏ ထိပ်၌ သွေးကဲ့သို့ နီညိုသော အရာများ သည် သံချေးများ

ဖြင့်ရေကာ သုံးလက်မခန့် စွန်းထင်းလျက် ရှိသည် ကို တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဒီစတြိတ်အတွင်းရှိ နာမည်ကြီးလူဆိုးများ ၊
ခြေချုပ်ဖြင့်နေရသူများ ၊ ဝရမ်းပြေးများ ၊ ရာဇဝင်မှတ်တမ်းများ ၊ ၎င်း
တို့ ဓာတ်ပုံများကို ဌာနအုပ်ထံမှ တောင်းယူပြီးလျှင် အတန်ကြာ ကြည့်ရှု
လေ့ လာပြီးနောက် တည်းခိုသောအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ လမ်းတွင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဝယ်သော ဆေး
ရည်များကို ပန်းကန်ပြားများ ထဲသို့ ထည့်၍ ရောစပ်ကာ ကျွန်ုပ်ယူခဲ့
သော အရာဝတ္ထုကလေးများကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည် ။

နောက်တစ်နေ့၌ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုအုန်းလွင်သည် အိမ်သို့ ရောက်ရှိ
လာပြန်ရာ သဘောကောင်းလှသော ဦးလွန်းမောင်မိသားစုက ကော်ဖီ
များ တိုက်ကျွေးဧည့်ခံသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုလျ
က် ရှိကြလေသည် ။ ကိုအုန်းလွင်၏ မျက်နှာမှာ အောင်မြင်သူတစ်ယောက်
မျက်နှာကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းသော အမူအရာလည်း ရှိလေသည်
။

လွင်။ ။ "အဘိုးကြီးတော့ ကျွန်တော် ဖမ်းလိုက်ပြီ ဆရာ။ အမှုက
တော့ ကောင်းကောင်း ထင်ရှားနေတာပဲ။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည်
မှာ သွေးစလည်း တွေ့ရတယ်။ နောက်ဖေးဆောင်မှာ တွေ့ရတဲ့
ဓားမြှောင်မှာ လည်း လက်သုံးလုံး လေးလုံးလောက် သွေးစွန်းနေတာ
တွေ့ရတယ်။ ရည်ရွယ်တာက မယားပဲ ဆရာရဲ့ ။ မယား မယား။ မိန်းမ

က အဘိုးကြီး အလိုလိုက်တိုင်း သူနဲ့ ရွယ်တူတန်းတူ ကောင်ကလေး ချောချောလှလှမြင်ရင် သူက စချင်တယ်။ အဆုံးမတော့ ဒါပါပဲဆရာ။ နောက်ဆုံး မခံနိုင်တဲ့ အဆုံးကျတော့ ဟိုတယ်က မူးအောင် သောက် လာပြီး ကောင်မကို ကိစ္စတုံး လုပ်လိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်။ ကျွန်တော်ထင်ရင် မလွဲတတ်ပါဘူး။"

ကျွန်ုပ်။ ။ "ဒါထက် ဓားမြှောင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပြီလား"

"သွေးစကိုတော့ ကြည့်ပြီးပါပြီ ဆရာ"

"ဓားအရင်း လက်ကိုင်နားမှာ တော့ သွေးစ မရှိဘူး။ ဟုတ်စ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ မရှိပါဘူး။"

"ဓားသွားတာ ဖြက် ဘယ်နှစ်လက်မ ရှိသလဲ"

"နှစ်လက်မလောက် ရှိမလား မပြောတတ်ဘူး"

"နှစ်လက်မမတ်တင်း ရှိတယ်ဗျ။ အရှည်ကကောဗျာ"

"ကျွန်တော့်စိတ်အထင် ခုနစ်လက်မလောက် ရှိမလားပဲ"

"ခြောက်လက်မ တစ်မတ် ရှိတယ်ဗျ။ ကဲဗျာ ကျုပ် တစ်ခုပြောမယ်။ မနန်းစိန်အလောင်းကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ မိန်းမက လုံးကြီးပေါက်လှ၊ ရင်အုပ် ကြီးပြီး ရင်သားထူထည် အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မိန်းမ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတွေ့ရတဲ့ ခြောက်လက်မသာ သာလောက် ရှိတဲ့ ဓားမြှောင်တစ်ခုနဲ့ မနန်းစိန်ရဲ့ ကိုယ်ကြီးကို ထုတ်ချင်းခတ်ပေါက်အောင် ထိုးဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုင်းလေ.. ဒီဟာတွေ ထားပါတော့။ ဦးရွှေမျိုင်းနေတဲ့ အိမ်ကို ကျုပ် ခဏ သွားချင်တယ်ဗျာ"

"ဘယ်တော့လဲ ဆရာ"

"အခုပေါ့ဗျာ။ မောင်ဖိုးစလည်း ခေါ်ခဲ့ဦးမှ ဖြစ်မယ်"

"ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်တာပေါ့ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ ဌာနကို မြင်းလှည်းနဲ့ သွား။ ဌာနမှာ မောင်ဖိုးစ ဝင်ခေါ်ပြီးတော့မှ ဦးရွှေမျိုင်းအိမ်ကို ဆက်ပြီး သွားကြတာပေါ့"

"အကောင်းသားပဲ"

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း မြင်းရထားတစ်စီး ငှား၍ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ဌာနသို့သွားရောက်ကာ ပုလိပ်သား မောင်ဖိုးစကို ခေါ်ခဲ့ပြီးနောက် ဦးရွှေမျိုင်းအိမ်ဘက်သို့ ဆက်လက် မောင်းနှင်စေ၏။ အမှုဖြစ်ပွားသော ညက ပုလိပ်သား မောင်ဖိုးစနှင့် ကျွန်ုပ် ပထမ စ၍ တွေ့သောနေရာသို့ ရောက်လျှင် မြင်းရထားကို ရပ်စေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ရထားပေါ်က ဆင်းသက်ကြလေ၏။

ထို့နောက် ဦးရွှေမျိုင်းအိမ်ဘေးမှ လက်ျာဘက်သို့ အတန်ငယ် ကွေ့သွားမိသောအခါ လူသွားလမ်းကလေး တစ်ခုကို ကျော်မိလေလျှင် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး၏ ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိကြလေ၏။ အိမ်အိုကြီးမှာ ဦးရွှေမျိုင်းအိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်ရှိသော်လည်း လမ်းကလေးတစ်ခု ခြားပြီးလျှင် အတန်ငယ် ဝေးလေသည် ။ ထိုအိမ်ကြီး၏ ရှေ့မှ ဝင်သော လမ်းကလေးမှာ အုတ်များ ဖြင့် ခင်းထားလျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း အိမ်တံခါးသို့ ရောက်ကြသောအခါ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ ဖျတ်လတ် သွက်လက်ဟန်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ဝသို့ ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ခြင်းကိစ္စကို မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က...

"ဟိုဘက်အိမ်က စိန်စိန်သေတဲ့ ညက အဲဒီအချိန်လောက် အိမ်ကို အ

ဘိုးကြီးတစ်ယောက်လိုလို မိန်းမအိုကြီး တစ်ယောက်လိုလို ဝင်ပြီး မလာဘူးလား သူငယ်မ"

"ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင်။ မလာပါဘူးတော်။ ရှင်တို့ က ပုလိပ်အရာရှိတွေ မှတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးရှင်။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လာပြီး မလုပ်ကြပါနဲ့ ဦးတို့ ရယ်"

"ပုလိပ်အရာရှိတိုင်း၊ အစိုးရအရာရှိတိုင်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်တတ်တယ်လို့ တစ်ထစ်ချ အယူမရှိပါနဲ့ သူငယ်မရယ်။ ဒါထက် မင်းတို့ က ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ"

"ကျွန်မက အင်္ကျီ လက်ခစားနဲ့ ချုပ်ပြီး မျက်မမြင် အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေပါတယ်ရှင်"

"သာဓုကွယ်.. သာဓု၊ သာဓု။ သူငယ်မနာမည်က ဘယ်သူကွယ်"

"မစောမေပါတဲ့ ရှင်"

"အဲဒီနေ့က ဦးရွှေမျိုင်းအော်သံကော ကြားသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်ရှင်။ ဦးရွှေမျိုင်းအော်သံ ကြားတော့ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ကြောက်လွန်းလို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖက်နေကြတယ်"

"အဲဒီလို အော်သံမကြားခင် မင်းတို့ ခြံထဲက ခြေသံများကော မကြားမိဘူးလား"

"ခြေသံတော့ မကြားပါဘူးရှင်။ နို့ပေမယ့် အိမ်ဘေး ရေတွင်းနားဆီက ခွေးဟောင်သံတော့ နှစ်ခါသုံးခါ ကြားလိုက်မိတယ်"

"ဒီပြင်ကော ဘာများ ကြားရသေးလဲ စဉ်းစားပါဦးကွယ်"

"နေဦး။ ကျွန်မတို့ အိမ်ဘေးနားဆီက ရေသံလိုလို ဘာလိုလို ကြားလိုက်မိတယ် ထင်တာပဲ။ အသေအချာတော့ ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး။"

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သည် မစောမေတို့ နေသော အိမ်အိုကြီး၏ ဘေးသို့ လျှောက်၍ လာကြရာ မရမ်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်၊ အုန်းပင်တို့ ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုရေတွင်းပျက်ကြီးမှာ ပေလေးဆယ်ခန့် နက်မည်ထင်ရ၍ ငါးပေ၊ ခြောက်ပေခန့် ရေရှိသေးသည် ဖြစ်ရာ ရေမျက်နှာတွင် သစ်ရွက်ခြောက်များ ဖုံးလျက် ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရေတွင်းအနီး၌ ခြေရာလက်ရာများကို ရှာဖွေလျက်ရှိ ပြန်ရာ သစ်ရွက်ခြောက်များ မရှိဘဲ၊ အတော်အတန် ရှင်းလင်းလျက်ရှိ နေသော နေရာတစ်ခု၌ အုတ်ခဲတစ်ခဲကို ထုတ်ယူသွားသော နေရာတစ်ခု ကို တွေ့ရသည် နှင့် ထိုအနီးအနားတွင် ရှာဖွေပြန်ရာ စီးကရက် ဆေးလိပ်တို တစ်တိုကို တွေ့ရပြန်လေ၏။ (ထိုစီးကရက်ဆေးလိပ်က လေး မှာ ဦးရွှေမျိုင်းအိမ်ပေါ်တွင် အိမ်ရှေ့ခန်း၌ တွေ့ရသော စီးကရက် အမျိုးအစားပင် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ဓာတ်ခွဲကြည့်သောအခါ တွေ့ရ လေသည် ။)

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သည် စာရွက်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရေးသား၍ ပုလိပ်သား မောင်ဖိုးစအား ထိုလိပ်စာအတိုင်း လူတစ်ယောက်ကို သွား၍ ခေါ်ခွဲစေရန် စေလွှတ် လိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုး စ ထွက်သွားသောအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုအုန်းလွင်သည် ကျွန်ုပ်၏ အပြု အမူများကို အံ့သြဟာ အကဲခတ် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ ..

လွင်။ ။ "ဘယ်သူ့ဆီကို လွှတ်တာလဲ ဆရာရဲ့ "

"လူတစ်ယောက်ဆီကိုပါဗျာ။ ရောက်လာတော့ သိမှာ ပေါ့။"

"ကျွန်တော်ဖြင့် ဆရာလုပ်တာ နားမလည်သေးပါဘူးဆရာ"

"တော်တော်ကြာတော့ ကျုပ် ရှင်းပြပါမယ် ကိုအုန်းလွင်"

ကျွန်ုပ်တို့ သည် မစောမေအိမ်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြရာ နာရီဝက် ခန့်မျှ ကြာလတ်သော် ပုလိပ်သား မောင်ဖိုးစသည် အဝတ်အစား ညစ်ပေစွာ ဝတ်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်နှင့် ရောက်လာခဲ့လေရာ။ ထိုသူမှာ ရေငုပ်ခြင်း၌ ကျွမ်းကျင်သော ရေငုပ်သမား မောင်တိုးဆိုသူပင် ဖြစ်လေသည် ။ ၎င်းနောက် မစောမေတို့ အိမ်မှ ကြိုးတစ်ချောင်းကို တောင်းယူပြီးလျှင် မောင်တိုးအား ရေတွင်းပျက်ထဲသို့ ဆင်း၍ ငုပ်စေရာ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအထုပ်သည် ကား မိန်းမဝတ် သရက်ထည်လုံချည် အနီရောင်တစ်ထည်ကို ရှန်စောင်အနက်တစ်ထည်ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် အတွင်း၌ အုတ်ခဲတစ်ခဲကို ရေနစ်မြုပ်စေရန် ထည့်၍ ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲသို့ ချထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည် ။ အထုပ်ကိုတွေ့ရသောအခါ မစောမေတို့ သားအမိနှင့်တကွ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုအုန်းလွင်နှင့် ပုလိပ်သား မောင်ဖိုးစတို့ ပါ အံ့ဩလျက် ရှိကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "ဟိုညက မင်းမြင်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးလိုလို အမယ်ကြီးလိုလိုဟာ အဝတ်အနီနဲ့ လုံချည်အနက်ခြုံထားဆို၊ မဟုတ်လား မောင်ဖိုးစ"

စ။ ။ "ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"အဲဒါပေါ့ကွ။ သတ်တဲ့ လူက အင်မတန် ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ။ မစောမေပြောတဲ့ အတိုင်း အိမ်ဘေးက ခွေးဟောင်သံ ကြားရပြီး ရေတွင်းနားဆီက ရေသံကို မကွဲမပြား ကြားလိုက်ရတယ်ဆိုကတည်းက ရေတွင်းထဲ တစ်ခုခု ပစ်ချသံများ လားလို့ စဉ်းစားနေတုန်း ဟိုနေရာက အုတ်ခဲကျိုးကြီးတစ်ခုကို မြေကြီးထဲက လတ်တလော ခွယူသွားတဲ့ နေ

ရာ တွေ့ရတော့ ကျုပ်ထင်ချက်နဲ့ ကိုက်နေတာကိုး ကိုအုန်းလွင်ရဲ့ "

လွင်။ ။ "ဆရာယူဆပုံ ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်ဆရာ "

"ရေတွင်းပျက်လည်း ရှိတယ်။ ရေသံလည်း ကြားတယ်။ နောက်
ခွေးဟောင်သံလည်း ကြားတယ်။ ပြီးတော့ ရေတွင်းနားက အတော်အ
တန်လေးတဲ့ အုတ်ခဲကျိုးကြီးတစ်ခုလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အရာ တွေ့ရတယ်ဆိုတာ ပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်ရင် တ
စ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ညဉ့်အချိန်မတော် အိမ်ထဲမသိအောင် တိတ်တိတ်ဝ
င်ပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ရေတွင်းထဲ ပစ်ချတယ်ဆိုတာ တပ်အပ် တွေး
နိုင်တာပေါ့ဗျ"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာ။ နို့ပေမယ့် သတ်တဲ့ လူကို လက်ဆုပ်
လက်ကိုင် ဖမ်းမိဖို့ လိုသေးတယ် ဆရာရဲ့ "

"အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်လိမ့်မပေါ့ ကိုအုန်းလွင်။ ရော့ဗျာ ဒီစာ
ရွက်ကလေး အိမ်ကျမှ ပဲ ဖတ်ကြည့်။ အချိန်အတိုင်း ရောက်အောင်လာ
ဗျနော်။ လက်နက်ကလေးများ လည်း ပါပေစေ။ ရော့ဟေ့.. မောင်တိုး
မင်း ရေငုပ်တဲ့ အတွက် ငွေငါးကျပ်။ ကဲ.. နေတောင် အတော်မြင့်သွားပြီ
။ ကျုပ် ပြန်လိုက်ဦးမယ် ကိုအုန်းလွင်"

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့၍ တရုတ်
ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ သွားရောက်ကာ တစ်ရက်မျှ တည်းခိုရန်ငှားရာ ဟို
တယ်အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းလွတ်တစ်ခုကို ရရှိလေသည် ။ ဤကဲ့သို့ ငှားရ

မ်းခြင်းမှာ ဦးလွန်းမောင်အိမ်တွင် နေပါက မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာခြင်း၊ ကျွန်ုပ်ခေါ်ယူလိုသော သူများကို ခေါ်လာခြင်း အနှောင့်အယှက်များကို မပေးလိုသဖြင့် လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်ရန် ငှားရမ်းခြင်း ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည် အထမြောက် အောင်မြင်စေရန် များ စွာ အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိလေတော့၏။

ညနေ ငါးနာရီထိုး၍ ညစာကို ဟိုတယ်မှ မှာ ယူ စားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း အခန်းထဲတွင် မှန်တစ်ချပ်ကို ရှေ့က ထောင်ကာ မျက်နှာကို ဆေးခြယ်လျက်ရှိလေရာ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပါးများ သည် အတွင်းသို့ ချိုင့်ဝင်လျက်လည်းကောင်း၊ အကြောတို့ သည် အပြိုင်းပြိုင်းထလျက်လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းသည် ရှုံ့တွ၍ သွားပြီးလျှင် သွားတို့ မှာ လည်း နီမြန်းပေကုံ၍ သွားပြီးနောက် ဆံပင်တို့ မှ လည်း အချို့နေရာ၌ ဖြူဆွတ်လျက် ရှိကုန်၏။ ထို့နောက် ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်တို့ ကို လဲလှယ်ပြီးသော် လွယ်အိတ်ဟောင်း တစ်လုံးကို လွယ်လျက် ပစ္စတိုကလေးကို လွယ်အိတ်ထဲ၌ ထည့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေအား ချိန်းဆိုထားရာ တရုတ်ဟိုတယ်ကို သွားရောက်လေ၏။

ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုအုန်းလွင်၊ ပုလိပ်သား မောင်ဖိုးစနှင့် အခြားလုပ်သား တစ်ယောက်ပါ လူသုံးယောက်တို့ သည် ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ရာ ကျွန်ုပ်ချိန်းထားသည့်အတိုင်း စောင့်ဆိုင်းနေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ အနီးသို့ သွား၍ ကိုအုန်းလွင်ထံမှ စီးကရက်ကို မီးညှိရန် ခေတ္တမျှ တောင်းယူပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို မီးညှိလေရာ မောင်အုန်းလွင်မှာ ကျွန်ုပ်ကို အနည်းငယ်မျှ မှတ်မိဟန်မတူဘဲ...

"အရေးထဲဗျာ။ တကတည်း ဒီအဘိုးကြီးက ရှုပ်လိုက်တာ"

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မိမိ၏ ပကတိအသံအတိုင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက်..

"ကိုအုန်းလွင်က ကျုပ်ကိုတောင် မမှတ်မိဘူးလားဗျ"

ဟု ပြောရလေ၏။

"တော်လည်း တော်ပါပေတယ် ခင်ဗျာ။ ရုပ်ပြောင်းပုံကဖြင့် ချီးမွမ်း ထိုက်ပါပေတယ်"

"ခင်ဗျားတို့ လက်နက်များ အပြည့်အစုံပါကြရဲ့ နော်။ အဲ ဟုတ်ပြီ။ ကျုပ်လူလည်း ရောက်ချိန်နီးပါပြီ။ ကိုင်း.. ခင်ဗျားတို့ က တစ်ဆိတ်က လေး ကန့်လန့်ကာအတိုင်း ဝင်နေလိုက်ကြစမ်းဗျာ"

ကန့်လန့်ကာအတွင်းသို့ ပုလိပ်အရာရှိများ ဝင်သွားသောအခါ ဟိုတယ်ဆိုင်က တရုတ်တစ်ယောက်သည် အခန်းတစ်ခုထဲမှ စက္ကူဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ကာ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုတရုတ်နှင့် အကျိုးအကြောင်း တိုင်ပင်ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေအား စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေလေ၏။

တခဏမျှကြာလျှင် ဗန်ကောက်လုံချည် ပန်းနုရောင်၊ သက္ကလပ်တိုက်ပုံ အင်္ကျီတို့ ကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းပုံထုပ်ပုံတို့ မှာလည်း လွန်စွာ သပ်ရပ်သေချာပြီးလျှင် လက်ကိုင်တုတ်ကောက် အဖြူကလေး တစ်ချောင်းကိုဝင့်ကာ သိုက်မြိုက်သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဟန်ပါပါသောက်ရင်း လှေကားမှ တက် လာလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း မိမိကိုယ်ကိုယ် တတ်နိုင်သမျှ ဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် အရက်ဖန်ခွက်ကို မော့လျက် ၎င်း၏ အရိပ်အကဲကို

သာ အမှတ်တမဲ့ အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုသူသည် မည်သည့်စားပွဲသို့ သွားရမည်မသိဘဲ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေစဉ် ဆိုင်ရှင်တရုတ်သည် ထိုသူထံသို့ သွားရောက်ကြိုဆိုကာ

"လာပါခင်ဗျာ။ ပွဲစားကြီး ဒီစားပွဲကို ကြွပါ။ ဟောဒါက ကျွန်းကုန်းစက်သူဌေး ဦးဖြူရောင်တဲ့ ။ မြို့ကိုလာတဲ့ အခါ ကျုပ်တို့ ဟိုတယ်မှာ အမြဲစားတဲ့ လူပါ။ အခု ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြပေါ့"

ဟု ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

မကြာမီ ဝီစကီ တစ်ပုလင်းနှင့် ဆော်ဒါ သုံးပုလင်း ရောက်လာကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုရင်း ဝီစကီကို ကျွန်ုပ်မှာ ယူသော ကြက်သားကင်နှင့် မြည်းလျက်ရှိကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်က မသိမသာ အခြားဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည် တွင် တရုတ်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ မေးငေါ့ကာ ထိုသူအား မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှ 'ဒါမျိုး နှံလိုက်ရမှ ပွပေါက်တိုးတာပေါ့ဗျ' ဟု ဆိုလေသည် ။

မိနစ် နှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့် ကြာသောအခါ ဆိုင်ရှင်တရုတ်က ဆွယ်သည် နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ကိုးမီးဝိုင်းကို စကြလေရာ ပထမတွင် တစ်ကျပ် ငါးမူးသာ အပျော်အပါး ထိုးကြသော်လည်း မကြာမီ သွေးဆူလာသည့်ဟန်ဖြင့် ထိုသူလည်း ငါးကျပ် တစ်ဆယ်အထိ ချလာတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သွေးပူလာသည့်ဟန်ဖြင့် ထိုးသမျှကို လက်ခံလျက်ရှိရာ ပထမ၌ ကျွန်ုပ်၏ 'အိမ်မှာ ' များ စွာဖဲသလျက် လက်တိုင်းလိုလိုပင် လတ်-ကိုး-ကုလားသုံးစီးတို့ တိုက်လျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း၌ပင် ငွေ ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ခန့် နိုင်လျက် ရှိနေလေပြီ။

အတန်ကြာလတ်သော် ထိုသူ၏ ‘အိမ်’တွင် တဖြည်းဖြည်း ကောင်းလာပြီးလျှင် နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့်မျှ ကစားမိသောအခါ ကျွန်ုပ်အိမ်မှ ‘ဘူ’ကို သူက ‘တစ်’ဖြင့် စားလျက် ကျွန်ုပ်အိမ်မှာ ‘တစ်’ကျသောအခါများ တွင် သူက သုံး-လေး စသည် ဖြင့် ပွတ်ကာသီကာ စားလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မခံချင်သကဲ့သို့ နဖူးမှ ချွေးများကို ပွတ်ဟန်ပြုပြီးလျှင် သဲသဲမဲမဲ ကစားသော်လည်း ကျွန်ုပ်အိမ်တွင် နှစ်-သုံးထက် မတက်ဘဲ ဖဲသေကာ လက်စဉ်လိုလိုပင် ရှုံးလျက် ရှိနေတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်နိုင်သော ငွေငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ် ပြုတ်သွားရုံမက ကျွန်ုပ် အိတ်ထဲမှ ပင် ငွေတစ်ရာခန့် ရှုံးလျက်ရှိနေလေပြီ။ ဆိုင်ရှင်တရုတ်လည်း ငွေငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှုံးနေသည် ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အရက်ခွက်ကို ထပ်၍ သောက်ဟန်ပြုပြီးလျှင် ၎င်း၏ အရိပ်အကဲကို ခတ်လျက်ရှိရာ ၎င်းမှာ မုဆိုးထောင်သော ထောင်ချောက်ကို မမြင်ဘဲ အစာကိုသာမြင်သော သားကောင်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်ကို အနည်းငယ်မျှ ရိပ်မိသိရှိဟန်မတူဘဲ ဖဲကိုသာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကုလားဖန်ထိုးလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ ‘အင်း။ ခင်ဗျားတို့ မြို့ကြီးသားတွေက သိပ်ပြီး ကျင်လည်တာပဲ။ ကျုပ် တော်တော် ရှုံးနေပြီဗျာ”

ထိုသူ။ ။ "ရှုံးတစ်လှည့် နိုင်တစ်လှည့်ပေါ့ သူကြီးမင်းရယ်။ ဒီလောက်ငွေကလေးများ သူကြီးမင်းတို့လို ပိုက်ဆံဝါလားတွေမှာ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က နဂိုသံဖြင့်

"နို့ပေမယ့် ဆရာရေ။ ကျုပ်ပါတဲ့ ငွေအားလုံးကုန်ရင် ခင်ဗျားလို ငွေစီးကရက်ဘူးတွေ ဘာတွေတော့ ပေါင်စရာ မရှိဘူး”

ထိုသူသည် သေနတ်ထိမှန်လိုက်သကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နောက် အနီးရှိ လက်ကိုင်တုတ်ကလေးကို လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်ရင်း...

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

"နောက်တော့ သိလိမ့်မပေါ့ ရှမ်းကလေးရယ်"

မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးများ ဖြင့်..

"ဘယ်က ရှမ်းကလေးလဲ။ ကျုပ်နာမည် ပွဲစားမောင်ညွန့်ဟန်တဲ့ "

"တယ်လည်း နာမည်များ တဲ့ လူပဲ။ မောင်ညွန့်ဟန်လို့ ခေါ်စေချင်လည်း ခေါ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဪ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဦးရွှေမျိုင်းဆီက ပြန်ယူသွားတဲ့ ငွေစီးကရက်ဘူးကလေး တစ်ဆိတ် ပေးပါဗျာ။ ကျုပ် လိုချင်လို့ "

"ဘယ်က ငွေစီးကရက်ဘူးလဲ။ ကျုပ် မသိဘူး။ ဦးရွှေမျိုင်းဆီမှာ ရောက်နေတဲ့ ပစ္စည်းကို ကျုပ် ဒီမှာ ပေါင်နိုင်ပါ့မလား"

"ဦးရွှေမျိုင်းဆီမှ ပေါင်တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ် သိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် နန်းစိန်ကိုသတ်တဲ့ ညက ခင်ဗျားခိုးသွားလို့ တောင်းရတာပေါ့ဗျာ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ ။ ခင်ဗျား မပေးဘူးပေါ့လေ"

"ကျုပ်လက်ထဲမှာ မှ မရှိဘဲ။ ဘာပြုလို့ ပေးရမှာ လဲ။ နန်းစိန်သေတာနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ ကဲကွာ ပြောနေကြတာယ်၊ လျာရှည်တဲ့ အဘိုးကြီးတော့ သေပေရော"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ထိုမောင်ညွန့်ဟန် ဆိုသူသည် လက်ကိုင်တုတ် အဖြူကလေးကို ဝှေ့ယမ်းကာ တုတ်အရင်းရှိ ကြေးဖုကလေးတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ တုတ်အဖျားဘက်သည် ကြမ်းပေါ်သို့ ကျွတ်ကျသွားပြီးနောက် ၎င်း၏ လက်ထဲတွင် နှစ်ပေခန့်ရှည်သော အသွားနှစ်ဖက်ရှိ ချွန်ထက်လှသော ဓားတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်ရှိလေသည် ။

သို့သော် ထိုခဏ၌ ကုလားထိုင်နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းကွယ်လျက်ရှိသော ကိုအုန်းလွင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားသို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဝင် လာပြီးနောက် မောင်ညွန့်ဟန်လက်မှ ဓားချွန်ကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရဲဝံ့စွာ ရိုက်ချလိုက်ရာ ၎င်းနှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် မောင်ဖိုးစနှင့် အခြားရဲသားတစ်ယောက်က ၎င်းလက်များကို ချုပ်ထားလိုက်ကြလေသည်။ ။

ဌာနသို့ရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း သက်သေများ ရှေ့တွင် မောင်ညွန့်ဟန်အား ရှာဖွေရာ ၎င်း၏ ရုပ်အင်္ကျီအတွင်းမှ စိန်များ ခြယ်လှယ်တပ်ဆင်ထားသည့် ငွေစီးကရက်ဘူးကလေး တစ်ဘူးကို တွေ့ရလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်လည်း စီးကရက်ဘူးကို ဖွင့်မည်ပြုသည် တွင် မောင်ညွန့်ဟန်က ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်..

"စီးကရက်ဘူးတော့ မဖွင့်ပါနဲ့ ဗျာ။ ကျုပ်ကို သတ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်ပါ"

ကျော်။ ။ "ဘာများ ပါလို့ လဲကွယ့်"

ဟန်။ ။ "ဒီအထဲမှာ ပါတဲ့ ပစ္စည်းက ကျုပ်အသက်ထက် အဖိုးတန်သေးတယ်။ နားလည်လား"

ကျော်။ ။ "နို့ပေမယ့် ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း ကြည့်ရလိမ့်မယ် မောင်ရဲ့ ။ ဟောဒီက ဌာနအုပ်မင်းနဲ့ ကိုအုန်းလွင်တို့ က သက်သေပေါ့"

"ဒီအထဲမှာ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ပါတယ်ဗျာ။ ဒီစာဟာ အင်မတန်

ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရေးတာ။ တကယ်လို့ ဒီ အကြောင်းတွေ ပေါ်ပေါက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အပေါ်မှာ အင်မတန် ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်ရှိပါတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ မကြည့်ချင်ပါနဲ့ တော့။ အမှုနဲ့ လည်း မပတ်သက်ပါဘူး။"

"ဒီဟာတော့ တောင်းပန်လို့ မရဘူး။ ကြည့်ရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ရေးတဲ့ သူငယ်မက သေပြီမဟုတ်လားကွယ့်"

"သေပြီလေ။ သေတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ လူတို့ ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ သေသည် တိုင်အောင် ရှိကြသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီအကြောင်းတွေ ကို မသိစေချင်လို့ ကျုပ်က ဒီလောက် ငြင်းနေတယ်ဗျို့။ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်မယ့်အတူတူဖြင့် ကျုပ် ဖွင့်ပြီး ပြောတော့မယ်။ သေသွားတဲ့ မနန်း စိန်ဟာ ကျုပ်ငယ်ရည်းစားပေါ့ဗျ။ သူက ရန်ကုန်သူ။ ကျုပ်က ရန်ကုန် သား။ ငယ်ငယ်ကတော့ ကျုပ်က တော်တော် ဆိုးတေခဲ့တယ်ပေါ့ဗျာ။ သူ လည်း ကျုပ်နဲ့ မရတာ အင်မတန် ကုသိုလ်ကောင်းတာပါ။ ခမျာမှာ ဒီအ ဘိုးကြီး ဦးရွှေမျိုင်းနဲ့ ရတာ ငွေမက်လို့ သာ ယူခဲ့ရတာ။ သူ သဘောမကျ ရှာဘူး။ ရုပ်ရည်ချင်းကလည်း ကွာ။ အရွယ်ချင်းကလည်း ကွာ။ အို.. တို တိုပြောမယ်ဗျာ။ ခမျာဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ ငယ်ရည်းစားဆိုတော့ စိတ်မ ကုန်ရှာဘူး။ ခုထက်ထိ မေတ္တာမပျက်ရှာဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တောင်ငူ ရောက်လာတော့ သူနဲ့ တစ်ခါ ဆက်မိပြန်တာကိုဗျ။ ဆက်မိတယ်ဆိုပေ မယ့် ကျွန်တော် အင်မတန် ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ မိုက်တယ် ဆိုးတယ် ဆိုပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကိုသာ သတ်ရင်သတ်မ ယ်။ ပရဒါရကံကိုတော့ မကျူးလွန်ဘူးခင်ဗျ။ ခမျာ သေနေစေလေတော့ ဒီနေ့မှာ ပဲ သူလင်နဲ့ အိပ်ရာချင်း ပြောင်းပြီး အိပ်ရသတဲ့ ။ ဪ.. မစား ရတဲ့ အမဲမို့.. အသည်းနာလိုက်ပါရဲ့ မနန်းစိန်ရယ်"

"ကဲ၊ မဟုတ်ဘူး လား ကိုအုန်းလွင်၊ ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။ အင်း.. လောကမှာ တယ်ခက်တာကလားဗျ။ ဣတ္ထိဝင်္ဂ-နဒီဝင်္ဂလို့ ဘုရားဟောခဲ့တယ် မဟုတ်လားဗျ။ သားမယားကို ချီးမွမ်းရင် သေခါမှ ချီးမွမ်းရမယ်တဲ့ "

"မှန်တာပေါ့ ဆရာ"

"ဒီလူက ရန်ကုန် ဆယ့်သုံးလမ်းမှာ ကျက်စားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျုပ်က ရန်ကုန်က လူဆိုးမျက်နှာကို အတော်မှတ်မိတယ်။ ကျုပ်တို့ အလုပ်က မှတ်လည်း မှတ်မိမှ ဖြစ်မှာ ကိုးဗျ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေနာမည်က ရှမ်းကလေးတဲ့ ။ သူ့နာမည်ရင်းကိုတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ နို့ပေမယ့် ရှမ်းပြည် သီပေါသိန္နီနယ် တစ်ဝိုက်မှာ တော့ အတော်နာမည်ရခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ သူ့ကို အသားကလည်း ဖြူလို့ ရှမ်းကလေးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အခုတောင်ငူရောက်မှ သာ မောင်ညွန့်ဟန်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာကိုးဗျ။ ကဲ.. ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ ရှမ်းကလေး။ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

မျက်နှာကို အောက်ချလျက်...

"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ အခုတော့ ကြိုးပေးရင်လည်း မကြောက်တော့ပါဘူး။ မြန်မြန်သေရင် မြန်မြန် မနန်းစိန်နဲ့ တွေ့မှာ ပဲ"

ငွေစီးကရက်ဘူးထဲတွင် တွေ့ရသောစာမှာ ဦးရွှေဗိုင်း၏ ဇနီး မနန်းစိန်ထံမှ ရေးသော မေတ္တာစာတစ်စောင်ဖြစ်၍ မှုခင်းဖြစ်ပွားသောနေ့ ည၌ ဆယ့်နှစ်နာရီတွင် အိမ်သို့ လာရောက်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းချက်သောစာဖြစ်လေသည် ။

ဌာနအုပ်သည် ထိုစာနှင့် ငွေစီးကရက်ဘူးကလေးကို သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းဆည်းလေရာ ထိုအချိန်၌ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးအုန်းလွင်သည်

ကျွန်ုပ်၏ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းပုံများကို ဌာနအုပ်အား ခရေစုတွင်းကျ
ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။
